

Krieltje heeft het veel te druk

14-07-2026

Krieltje zat als een hoopje aan de keukentafel. Voor haar lagen zeven briefjes, een schrift, drie potloden en een kruimel van haar ontbijt. “Over een week is het open dag op het moestuincomplex,” zuchtte ze. “De tuin moet netjes, Kerrie moet naar de trimsalon, de kattenbakken moeten schoon, het huis moet schoon, ik moet nog praten met de mieren bij de keukendeur en er loopt ook nog een rat rond het huis.” Kerrie keek haar aan met zijn kop scheef. Francis zat op een stoel. Camilia lag naast de briefjes en tikte zachtjes tegen een potlood. “En dan moet ik ook nog andere belangrijke dingen doen,” zei Krieltje. “Zoals ademhalen. Thee drinken. Even niks.” Ze liet haar hoofd op haar armen zakken. “Dit gaat toch zo niet in mijn eentje?” Francis keek naar Camilia. Camilia keek naar Kerrie. Kerrie keek naar de koektrommel, maar dat hielp niet. “Nu hebben we Noa nodig,” fluisterde Francis. “Ik ga haar halen,” fluisterde Kerrie dapper. “Nee,” zei Camilia. “Jij wandelt nooit alleen buiten. Dan gaat Krieltje zich zorgen maken.” Kerrie zuchtte. Dat was waar. “Ik ga

wel,” zei Camilia. “Ik ben snel. En Noa luistert naar mij.” Ze sprong van tafel, liep naar de deur en miauwde. Krieltje tilde haar hoofd op. “Wat is er, Camilia?” Camilia liep naar de hal, keek om en miauwde nog een keer. Krieltje volgde haar naar buiten. Bij het tuinpoortje bleef Camilia staan. “O,” zei Krieltje. “Wil je even naar buiten?” Camilia keek haar ernstig aan. “Goed dan,” zei Krieltje. “Maar niet te lang wegblijven hoor. En kijk je uit?” Camilia liep door het poortje, keek nog één keer om en ging toen met stevige pootjes op weg naar de volkstuin. Bij het moestuincomplex kwam ze Kluitje tegen. “Hé, Camilia?” zei Kluitje verbaasd. “Wat doe jij hier? Ik was net op jullie tuin, maar daar was niemand.” Camilia streek langs zijn laarzen en liep direct verder. Kluitje keek haar na. “Aha,” zei hij langzaam. “Dit is geen gewone wandeling.” Hij volgde haar, want hij had inmiddels geleerd dat dieren soms een plan hadden. Bij het pad langs Krieltjes tuin lag Noa in het zonnetje naar een vlinder te kijken. “Noa,” miauwde Camilia. “Krieltje is verdrietig van alle drukte. We hebben je

Pagina 1/3

Krieltje heeft het veel te druk

14-07-2026

nodig.” Noa stond meteen op. “Dan gaan we.” Ze keek naar Kluitje. Kluitje keek terug. “Moet ik mee?” Noa gaf hem zo’n blik. “O,” zei Kluitje. “Natuurlijk moet ik mee.” Even later zaten Noa en Camilia samen op een kleedje in Kluitjes kleine oude autootje. Kluitje reed rustig naar Krieltjes huis. Niet hard, want Noa hield niet van bochten waarin je waardigheid kon verliezen. Toen de bel ging, schrok Krieltje op. “Wie is dat nou weer?” mompelde ze. “Dat staat niet op mijn lijst.” Ze deed open. Daar stond Kluitje. Naast hem zat Noa. En naast Noa zat Camilia. Krieltje knipperde met haar ogen. “Kluitje? Camilia? Noa?” Ze keek naar de woonkamer, waar Francis en Kerrie ineens heel onschuldig naar het plafond keken. “Wacht eens even,” zei Krieltje. “Jij kon toch niet over de poort, Camilia? En ik heb de kattenbel helemaal niet gehoord.” Camilia waste heel zorgvuldig één poot. Kluitje tilde zijn hand op. “Ik denk dat ik onderdeel ben geworden van een kattenplan.” “Dat denk ik ook,” zei Krieltje. Noa liep naar binnen alsof ze er altijd al woonde. Ze sprong op de keukentafel, ging naast de briefjes zitten en keek ernaar. Krieltje zuchtte. “Ik weet het niet meer, Noa. Alles moet. Alles tegelijk.” Noa keek naar de briefjes. Toen naar Krieltje. Toen naar Kluitje. Alsof ze wilde zeggen: mooi, iedereen is er. Dan kunnen we beginnen. “Volgens mij,” zei Kluitje voorzichtig, “moet niet alles vandaag.” “Maar de open dag...” zei Krieltje. “Is over een week,” zei Kluitje. “Niet over tien minuten.” Noa tikte met haar poot op het eerste briefje. “Eerst eten,” zei Kluitje.

Krieltje fronste. “Dat staat niet op mijn lijst.” “Dan is je lijst verkeerd,” zei Kluitje. Kerrie blafte zacht. Dat vond hij een uitstekend punt. Noa tikte op het tweede briefje. “Daarna maken we de lijst kleiner,” zei Kluitje. “Niet alles hoeft perfect. Je tuin is juist mooi omdat hij leeft.” Krieltje keek naar haar handen. “Maar er komen mensen kijken.” “Dan mogen ze zien hoe een echte tuin eruitziet,” zei Kluitje. “Met bloemen, bijen, rommelhoekjes, kattenharen en misschien één verdwaalde mier met grote plannen.” Bij het woord mier kwam er onder de keukendeur een klein zwart miertje tevoorschijn. Krieltje keek ernaar. “Jij ook nog.” Het miertje draaide zich langzaam om. “Naar buiten,” zei Krieltje. “Binnen is geen mierenpad. Buiten mag. Binnen niet.” Het miertje dacht even na en liep toen keurig terug. “Kijk,” zei Kluitje. “Eerste vergadering klaar.” Krieltje moest lachen. Noa schoof met haar poot drie briefjes opzij. “Ik denk dat ze zegt dat de katten niet naar de nagelstudio hoeven,” zei Kluitje. Francis stak verontwaardigd haar pootje op. “Goed,” zei Krieltje. “Dan alleen thuis even pootjes controleren. Geen zomerse nagellak.” Camilia zuchtte opgelucht. Kerrie keek teleurgesteld, want hij had graag gezien hoe dat eruit zou zien. Toen pakte Kluitje een nieuw vel papier. Bovenaan schreef hij: Vandaag. Daaronder: Deze week. En helemaal onderaan: Niet belangrijk. “Zo,” zei hij. “Nu gaan we sorteren.” “Kattenbakken?” vroeg Krieltje. “Vandaag,” zei Kluitje. “Keuken schoon?” “Vandaag een beetje.” “De hele tuin perfect maken?” Noa gaapte.

Krieltje heeft het veel te druk

14-07-2026

Krieltje glimlachte. “Niet belangrijk?”
“Precies,” zei Kluitje. “De tuin hoeft niet perfect. De tuin moet Krieltje zijn.” Dat voelde fijn. Alsof iemand een knoopje in haar hoofd losmaakte. Net toen ze bijna klaar waren, scharrelde er buiten bij de schuur iets langs de muur. Een rat. Hij keek naar binnen alsof hij ook een afspraak had. Krieltje deed de deur open. “Hallo jij daar.” De rat bleef zitten. “Je mag buiten wonen,” zei Krieltje streng. “Maar niet in mijn huis. En niet in de voorraad. Als je eten zoekt, dan wijs ik je straks een betere plek aan bij de composthoek. Maar binnen is van mij.” De rat wiebelde met zijn snorharen. Noa ging in de deuropening zitten. Ze zei niets. Dat hoefde ook niet. De rat draaide zich om en verdween tussen de planten. “Tweede vergadering klaar,” zei Kluitje. Daarna deden ze iets heel verstandigs. Eerst aten ze een boterham. Daarna maakten ze de kattenbakken schoon. Daarna veegde Krieltje de keuken. Kluitje zette thee. Kerrie hield toezicht op kruimels. Francis en Camilia controleerden de stoelen. Noa lag midden op tafel naast de nieuwe lijst, alsof zij de directeur was. Aan het eind van de middag stond er nog steeds veel op papier. Maar het voelde anders. Niet meer als een berg. Meer als stapjes. Krieltje pakte haar potlood en schreef bovenaan de lijst: Eén ding tegelijk. Daaronder schreef ze: En niet vergeten te ademen. Noa keek tevreden. “Dank je,” zei Krieltje zacht. Noa sloot haar ogen. “Mrrp,” zei ze en legde haar pootje op Krieltjes arm. Krieltje kreeg tranen in haar ogen van geluk. Heel zachtjes wreef ze met haar wijsvinger

over Noa’s voetje. “Waar heb ik jullie toch aan verdiend...” fluisterde ze. Op dat moment kwam Kluitje om de hoek van de kamerdeur kijken. “Ik hoorde wat je zei,” zei hij zacht. “En ik denk dat ik voor ons allemaal spreek als ik zeg dat wij ontzettend blij zijn met jou. En dat je altijd om hulp mag vragen.” Krieltje slikte even. Kerrie legde zijn kop op Krieltjes knie. Francis en Camilia kwamen dichterbij zitten. “Zo fijn dat jullie er allemaal zijn,” zei Krieltje zacht. Toen keek ze naar haar lijst en moest ze toch lachen. “Maar we moeten wel wat aan de mieren en de rat doen buiten,” zei ze. “Want ze graven zoveel gangen dat ik straks weer alle tegels moet ophogen.” Ze keek door het open raam naar buiten. Daar stonden de mier en de rat. Ze hadden haar gehoord. De mier keek naar zijn voetjes. De rat wiebelde verdrietig met zijn snorharen. “Och,” zei Krieltje zacht. “Ook jullie zijn lief. Maar we moeten echt samen een oplossing verzinnen. Gaan we dat doen?” De mier keek naar de rat. De rat keek naar de mier. Toen knikten ze allebei. “Dat komt dus ook goed,” zei Kluitje. “Ja,” zei Krieltje. Ze keek naar Noa, Kerrie, Francis, Camilia, de mier, de rat en Kluitje. Met die lieve, magische blik van haar. En ineens voelde de lijst op tafel niet meer als iets wat ze allemaal alleen moest doen. Het was gewoon een lijst. En om haar heen zat haar hele kleine grote wereld.